

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY *B65B 51/00*

Nr 2347.

Kl. 53 b 3.

Anton Bott
(Frankfurt, n. M., Niemcy).

Zamknięcie słoików na konserwy.

Zgłoszono 13 sierpnia 1919 r.

Udzielono 27 czerwca 1925 r.

Pierwszeństwo: 6 czerwca 1918 r. dla zastrz. 1, 2, 3, 4, 5; 17 października 1918 r. dla zastrz. 6, 7 (Niemcy).

Słoje na konserwy, utrzymywane w zamknięciu przez ciśnienie powietrza z zewnątrz, mają tę wadę, że pierścień uszczelniający między przykrywą a słojem zwykle bywa uszkodzony przy otwieraniu słoja, nadto podnoszenie przykrywki sprawia znaczne trudności. Dla zaradzenia temu, proponowano już wykonanie osobnego niewielkiego otworu w przykrywce albo też w samym naczyniu, i zamknięcie go płytką lub zatyczką, żeby przy otwieraniu słoja, przez odjęcie lub przebicie płytki zamykającej, wprowadzić powietrze do słoja, celem umożliwienia podniesienia przykrywki bez uszkodzenia zewnętrznego pierścienia uszczelniającego. Dotychczas używano do tego celu zwy-

kłych płytek gumowych, albo płytek gumowych z metalowymi nakładkami z wierzchu. W danym przypadku nie można robić zbyt małych otworów w naczyniu, gdyż wówczas płytka nie trzymałaby się dość silnie na naczyniu i łatwo mogłaby się oderwać. Natomiast przy większym otworze w naczyniu, płytka wciska się do środka i odchyła na obwodzie, a wskutek powstającej wówczas małej powierzchni uszczelnienia łatwo staje się nieszczelną.

Wynalazek niniejszy usuwa powyższą wadę w ten sposób, że płytka wykonana z miękkiego materiału np. gumy i t. p. materiałów, zaopatrzona jest we wkładkę wzmacniającą ze sztywnego materiału, np. metalu, szkła i t. d. Na wkładkę nada-

je się najlepiej pierścień o przekroju posiadającym listwę, wystającą ponad materiał uszczelniający, która później przy smażeniu służy za klamrę zaciskaną na słoju.

Na rysunku przedstawiono pięć różnych form wykonania wynalazku, a mianowicie:

fig. 1 przedstawia przekrój słoja na konserwy z płytką w pierwszej formie wykonania,

fig. 2 jest rzutem poziomym fig. 1,

fig. 3—6 przedstawia przekrój czterech następnych form wykonania płytki.

W formie wykonania, przedstawionej na fig. 1 i 2, literą *a* oznaczono słoje na konserwy, na który w znany sposób nasadza się przykrywkę *b*, a pod nią pierścień uszczelniający *c* z gumy i t. p. materiału. Przykrywka posiada otwór *d*, powyżej niego zaś zagłębienie, w które wkłada się płytkę zamykającą. Ażeby dostać się pod płytkę zamykającą, przewidziano ukośny rowek *e*, biegnący od górnej powierzchni przykrywki do dna zagłębienia, i posiadający szerokość mniej więcej palca. W ten sposób można palcem dostać się do dna zagłębienia i wyjąć płytkę. Płytką zrobioną jest z masy *f* z miękkiego materiału uszczelniającego, najlepiej z gumy, w którą osadza się wkładkę uszczelniającą *g*. Wkładka uszczelniająca przedstawiona jest na fig. 1 jako pierścień o przekroju teowym. Na uwidocznionej formie pierścień jest wyciśnięty z blachy. Środkowe ramię *T* wystaje do góry ponad materiał uszczelniający tak, że sprężyna *h* ułożona w znany sposób nad naczyniem, a przyciskająca przykrywkę do naczynia, może się ułożyć na pierścień wykonany z metalu, szkła lub t. p. materiału, wskutek czego unika się przywarcia sprężyny do miękkiego materiału *f*. Można też oczywiście, jak przedstawia fig. 3, użyć zamiast pierścienia usztywniającego z wyciśniętej blachy, także przekroju teowego pełnego, a

zamiast przekroju teowego z równym skutkiem można użyć innych form przekroju np. kształtu uowego i t. d., a więc każdej formy, posiadającej wystające na zewnątrz ramię, sięgające ponad materiał uszczelniający.

Jeżeliby się chciało zrzec się korzyści, jaką przedstawia ramię wystające ponad materiał uszczelniający, wówczas można użyć jako wkładki wzmacniającej zwykłego płaskiego pierścienia metalowego *i*, jak na fig. 4. W tym przypadku wskazane jest ułożenie płytki *k* z metalu, posiadającej otwór *m*, a to dla uniknięcia przylepienia sprężyny do pierścienia uszczelniającego. Otwór ten i pierścieniowe ukształtowanie wkładki usztywniającej służą do tego, ażeby przy otwarciu naczynia można było przewiercić płytkę igłą.

Forma wykonania według fig. 5 różni się od poprzedniej tylko tem, że na spodniej części płytki znajduje się koliste wycięcie *n*. Wskutek tego płytka układa się na słoju tylko pierścieniowym pasmem uszczelniającem. Osiąga się przez to tę korzyść, że ciśnienie wywierane przez płytkę na słoje na konserwy odpowiada średnicy wycięcia i nie zależy od wielkości otworu w słoju na konserwy.

Ażeby zwiększyć nacisk płytki na słoje na konserwy, można rozszerzyć ku górze wycięcie *n*, jak to przedstawia fig. 6.

Przy smażeniu konfitur składa się naczynie w sposób uwidoczniiony na fig. 1, poczem smaży się jak zwykle. Przy otwieraniu przekłuwa się płytkę igłą albo podnosi się ją palcem lub nożem, poczem można już łatwo odjąć przykrywkę od słoja.

Przy zastosowaniu namiastki gumy do sporządzenia pierścienia uszczelniającego *c* zdarza się, że przykrywa przylepia się do słoja. Dla ułatwienia w tym przypadku odjęcia przykrywy, przykrywka posiada na obwodzie wałki *o*, które ułatwiają uchwycenie przykrywki przy podnoszeniu jej.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zamknięcie słoików na konserwy, utrzymywanych w stanie zamknięcia przez ciśnienie powietrza z zewnątrz, w których znajduje się otwór zamykany płytką lub podobnym przyrządem, służący do otwierania słoika, znamienne tem, że płytką z materiału uszczelniającego, np. z gumy lub t. p., posiada wkładkę wzmacniającą ze sztywnego materiału (metal, szkło i t. d.).

2. Zamknięcie według zastrz. 1, znamienne tem, że do usztywnienia dobiera się pierścień o przekroju posiadającym przynajmniej jedną listwę wystającą ponad materiał uszczelniający.

3. Zamknięcie według zastrz. 1 i 2, znamienne tem, że sporządza się pierścień o przekroju teowym, najlepiej wyciśnięty z blachy.

4. Zamknięcie według zastrz. 1, znamienne tem, że płytką zamykającą posia-

da po stronie uszczelniającej wycięcie, tak że przylega ona do słoika tylko płaszczyzną pierścieniową.

5. Zamknięcie według zastrz. 1 i 4, znamienne tem, że wycięcie po stronie uszczelniającej rozszerza się ku górze, ażeby powiększyć nacisk przylegania pomimo wielkiej płaszczyzny podstawowej.

6. Zamknięcie według zastrz. 1, znamienne tem, że płytką ułożoną jest w zagłębieniu naczynia, z którego dna prowadzi ukośny żłobek (*e*) do górnej powierzchni przykrywki, a to celem ułatwienia wyjęcia płytki.

7. Zamknięcie według zastrz. 1, znamienne tem, że przykrywka posiada na obwodzie wałki (*o*) dla ułatwienia podniesienia po zwolnieniu płytki.

Anton Bott.

Zastępca: A. Bolland,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

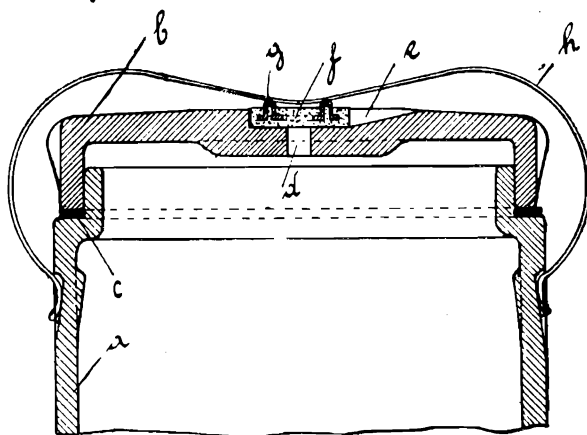

Fig. 2.

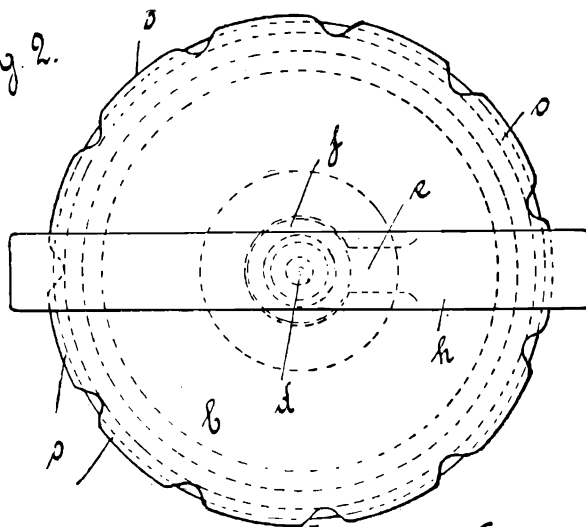

Fig. 3.

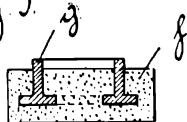

Fig. 5.

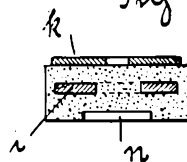

Fig. 4.

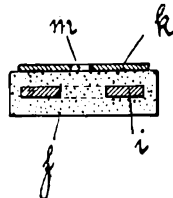

Fig. 6.

